

Még tart a Jóisten

Nemcsak az életvitelében, gondolkodásában, hanem a beszédében is ilyen egyszerű volt. Ez a titka talán annak is, hogy az évek alatt bizonyos mondatai belém ívódtak. S mivel szerette a munkát, ezt mondta: „a dolag az jó, a tétlenség, az betegség”.

3.

Elárvuló kövek...

4.

CSAKIS idén is!

...tenni kell valamit családjaink lelki egészségének érdekében. Ezt a célt szolgálja a CSAKIS fesztivál Kézdivásárhelyen, ahol védett közegben, áhítatok, előadások, családi játékok, vetélkedők keretében erősödhetünk meg abban, hogy családban élni jó.

8.

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

ÜZENET

XXIX. ÉVF. • 9. SZÁM
2018. MÁJUS 1.
ÁRA 1 LEJ

Legdrágább anyai örökség

„Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet”. (Mt 5,5)

Az édesanya legmélyebb vágyai közé tartozik, hogy lássa gyermekét kiteljesedni, jövőt építő felnőtté válni. Tudjuk, fejlődése során minden nemzedék az elődöktől kapott örökséggel kezd el gazdálkodni, azt kamatoztatja, hozzáteszi a saját munkája gyümölcsét – olykor elherdálja, vagy szenved miatta... Lelki örökséget kaptam elődeimtől. Vajon édesanyaként mennyit tudok átadni gyermekeimnek?

Sietős, nyugtalan korban élünk, az ember hajt, hogy az élet nyújtotta lehetőségek közül minél többet megragadjon. Drága kincs lett az idő, mert úgy tűnik, abból van nekünk a legkevesebb. Miközben május első vasárnapján az édesanyákat köszöntjük, elgondolkodtam: mire van ma igazán szüksége az édesanyáknak? És tőlük mit vár az a nemzedék, amelyet ők (sóvárogra) vártak? | 2.

Édesanya gyermekével. Családi program a kézdi-orbai Nagyborosnyón (archív felvétel)

Fotó: Kiss Gábor

Hólabdamódszer Kolozsvár hálósobájában

Tavaly október óta új református templommal gazdagodott a Kolozsvár mellett fekvő Szászfenes. Az egyházközség lelkipásztorával, Máté Istvánnal beszélgettünk a gyülekezeti életről. Először a kezdetekről érdeklődtünk.

– Két éve kerültem ide a gyülekezet meghívására, ezért a kezdetekről csak hallomásból értesültem. Az egyházközség 2011-ig Lóna szörványaként működött, utána önállósult, mert a népszámlálás során a megnövekedett Szászfenesen több mint ezren vallották magukat reformátusnak. Először egy kis szobában, majd a kultúrotthonban tartották az istentiszteleteket. Az épület felújítása után pedig egy panzió nagyertermében, amelyet az egyik presbiter asszony (a vendéglátóegység tulajdonosa) bocsátott az egyházközség rendelkezésére. Itt négy évig tartották az istentiszteleteket. | 5.

Kiégphet egy lelkész is?

A kiégés észrevétlenül jön, amikor a bennünk rejlő feszültségek csak gyűlnek, és közben tompítják a motivációt, a hivatástudatot. Lelkészek lelkiállapotáról, kiégésről Johann Gyula evangélikus lelkésszel és mentálhigiénés szakemberrel beszélgettünk.

– **Lelkészek fordulnak hozzád életük nehéz helyzeteiben. A lelkési hivatásod mellett hogyan alakult ki a lelkigondozói szereped?**

– Az első fontos állomás ezen az úton az volt, amikor 2000-ben a teológiára kerültem egyetemi lelkészként. Teológusokkal, lelkészekkel voltam körülveve egy homogén társaságban, itt tapasztaltam meg először, hogyan élnek meg a lelkészek a hivatásukat. Éreztem, fontos a belső egyensúly megtalálása, és hogy ezt később, a gyülekezeti életben meg is tudják tartani. Ezért jelentkeztem egy mentálhigiénés posztgraduális képzésre, aztán pedig külsős oktatóként tanítani is kezdtem az ide jelentkező segítő foglalkozásúakat, illetve lelkészeket, papokat, szerzeteseket. Nekik olyan önismereti, személyiség-támogató vagy épp szupervíziós jellegű csoportokat szervezünk, amelyek segítik őket a munkájukban. | 6.

Tanulságos igék Nehémiásról 9.

Anyanyelv

Isten különös vezetése, hogy az anyák napja táján épp az anyanyelvről van szó. Arról, hogy annak idején Izráelben sokan elfelejtették anyanyelvüket, és már csak valamilyen más nyelven tudtak beszélni. A vegyes házasságok által az édesanyjuktól már más nyelvet tanultak meg, s azt beszélték megtagadva így egy évezredes múltat, gyökereiket, származásukat.

Az anyanyelvnek óriási jelentősége van életünkben. De nem is csak az fontos, milyen nyelven beszélünk, hanem még fontosabb az, mit beszélünk. Az mindent elárul rólunk, arról, kik is vagyunk, de főleg arról, hogy milyenek vagyunk.

Ebben az igében is erről van szó. Gondolatban menjünk vissza Nehémiás idejébe. Napokon át olvasták a törvényt, megünnepelték a lombsátrak ünnepét, és megújították az Istennel való szövetségüket. Utána Nehémiás visszament a perzsa királyi udvarba úgy, ahogy azt a királynak megígérte. Sajnos ezt követően rosszabbra fordultak a dolgok. A falak szépen álltak, de a vallásos élet kártyavárként omlott össze. Egyik bűn a másik után ütötte fel a fejét. Nehémiás mindent szépen rendbe tett, aztán minden összeomlott.

Ez a folyamat nem egyik napról a másikra történt: lépésről lépésre csúszott vissza a nép az Isten nélküli, hitetlen életbe. Mert mindig ez a Sátán taktikája. Soha nem mondja: ne járj templomba, maradj otthon. Ilyen direkt módon sohasem lép fel, hanem lassan halad előre. Inkább csak azt mondja: hagyj most ki egy vasárnapot, nem lesz semmi baj belőle. Ne olvasd mindennap a Bibliát, nyugodtan kihagyhatsz egy-két napot. És néha nyugodtan elmehetsz a diszkóba vagy a kocsmába, ebből még nem lesz semmi baj. Így, hangtalanul, észrevétlenül, araszolgatva szeret előrehaladni.

Így volt ez annak idején Jeruzsálemben is. Sok minden, amit Nehémiás megtiltott, a megengedett dolgok listájára került. Az egyik legnagyobb baj az lett, hogy elmosódtak a határok az Isten népe és a pogányok között, egyre jobban hasonultak a környezetükhöz. Kirívó eset volt, hogy a főpap unokája is idegen feleséget vett magának. Ez a fiú nem mással, mint Szanballat leányával kötött házasságot, aki annak idején annyi borsot tört Nehémiás orra alá.

Hogy történhetett meg mindez? Mi lett abból a sok jó szándékból, ami Nehémiás idejében még ott volt? Mi lett azokból a fogadalmakból, amiket pár évvel azelőtt még ünnepélyesen letettek? Olyan hamar elfelejtették, hogy ezt ők a saját kezükkel írták alá?

E kérdéseket tette fel Nehémiás is, amikor újra meglátogatta Jeruzsálemet. Meg volt döbbenve, amikor látta a nép lelkiállapotát. A döbbenet után felháborodás támadt lelkében.

Azonnal munkához látott. Nem kezdett el panaszkodni, a templomba ment.

Szent harag töltötte el a pogányokkal való keveredés, az Isten házána megszenteltségének elcsúszása és az Úr napjának megrontása miatt. Ez utóbbi különösen fájt neki, mert látta az embereket szombatot szőlőt préselni, gabonát hordani, kereskedni. Azonnal cselekedni kezdett: bezáratta szombatot Jeruzsálem kapuit és az odaérkező kereskedőket elűzte. Mindent megtett, hogy Isten törvényét komolyan megtartsák. Ebből ma is sokat lehetne tanulni.

A legnagyobb baj azonban a házasságokban, a családi életben van. Izraelita férfiak pogány feleségeket vettek maguknak, s e házasságokból gyermekek születtek. De a gyermekek már más nyelvet beszéltek. Isten népének nyelvét már nem értették.

Fájó probléma ez népünk, gyülekezeteink életében, kettős értelemben is. Népi, nemzeti és lelki vonatkozásban is igaz ez. A gyermekek nem tanulják meg az anyanyelvet, de a lelki anyanyelvet sem, s ez még nagyobb nyomorúság. A kisebbik fiunk, a negyedik gyermekünk egy különleges italt kapott ajándékba konfirmációjára keresztszüleitől. S az ajándék elfogyasztását a keresztszülők szigorú feltételhez köthették: csak a feleségével fogyaszthatja majd el, de miután első alkalommal együtt vettek úrvacsorát. Hála Istennek, az ital azóta elfogyott, a feltétel pedig teljesült.

Az édesanyáknak oroszlánrésze van a gyermekek nevelésében. Komolyan kell figyelmeztetniük főleg serdülőkorú gyermekeiket, hogy milyen barátokat választanak, kikkel töltik szabadidejüket, milyen helyekre járnak, kikkel ismerkednek. Hiszen az eljövendő házastárs legtöbbször azon körből kerül ki, ahol gyermekeink forgolódnak. A nevelésen túl nyilván sokat kell imádkozni is értük. Buzgón kell könyörögnünk az Úrhoz, hogy gyermekeink olyan házasságokat kössenek, ahol sem anyanyelvüket, sem lelki identitásukat nem veszítik el.

Erre azt mondhatná valaki: miért ne reménykedjünk abban, hogy a más nyelvet vagy hitet vagy épp hitelenséget valló fél fogja a mi nyelvünket s lelki identitásunkat átvenni? Ilyen is megtörténik, hála Istennek. De ez általában csak kivétel, és nem szabály. Ahogy valaki mondta: a házasság nem megtérési vagy áttérési intézmény. Annak ellenére, hogy a vegyes házasságok is boldogok és áldottak lehetnek, az élet azt mutatja: az esetek többségében ez nem így történik.

Könyörüljön az Úr rajtunk, népünkön, de különösen az édesanyákon, hogy úgy taníthassák gyermekeiket az anyanyelvre, s ugyanakkor úgy mutassanak példát a hitben is nekik, hogy azok századokon és nemzedékeken át őrizhessék meg népi s lelki identitásukat is.

| LŐRINCZ ISTVÁN |

„Fiaik fele asdódi nyelven beszélt, és nem tudtak héberül, hanem csak valamelyik másik nép nyelvén.”

(Neh 13,24)

Legdrágább anyai örökség

1. | A rengeteg lehetőség közül, amit ma megkaphatunk, a felgyorsult életritmus ellenére mindannyian türelmet, gyöngédséget, kedvességet várunk egymástól. Nagy kincs a kedves orvos a rendelőben, a türelmes tanár az iskolában, a szelíd hivatalnok ügyeink intézésekor. Nem is beszélve a szűkebb körveztünkről. Felbecsülhetetlen értéke van a gyöngéd édesanyának, édesapának, nagyszülőnek, gyermeknek a családban, aki megtanulta szeretetét építően átadni környezetének. Annakra kell a szelíd szó, odafordulás, mint a mindennapi kenyér.

Amíg gyermekeink kicsik voltak, ha arcomon gondterheltséget láttak, rám néztek, és azt mondták: „anya, mosolyogj!” Amikor évekkkel később tévedéseik közül valamit türelmetlenebbül tettem szóvá, lehangoltságot látva arcukon megkérdeztem: „megbántottalak? Igazat mondtam.” „Mondjad, anya, de ne idegesen...” – jött az őszinte válasz. Azon tűnődtem, hogy manapság, amikor megkérdezik: „fáradt vagy, anya?” – vajon ugyanazt fedi e kérdés, hogy több gyöngéd odafigyelésre, mosolyra, türelmre vágnak annál, amennyi néha jut?

A szelíd szót első hallásra hajlamosak vagyunk az akaratgyenge, engedékeny szinonimájaként hallani. A Jézus által használt szó jelentése *gyöngéd, kedvesen engedelmes, alázatos*. Ezt a szót használták akkor is, amikor egy vadlovat vagy más állatot megszelídítettek. Az a szelídség, amelyről Jézus beszél, és amire vágyunk, nem velünk született tulajdonság, hanem gyümölcs. A Szentlélek gyümölcse (Gal 5,22). Megteremhet az életünkben, ha időt szánunk a belső világunk, szívünk megmunkálására.

A szelídség gyümölcse érlelődött meg Mózes életében Isten közelében, Pál apostolban és sokakban. És megérlelődhet minden édesanya szívében függetlenül attól, milyenek az életkörülményei. Megérlelődhet bárki szívében, ha az Krisztus szeretetében melegszik, ha annak jelenlétében pihen meg, mert ő mondta, hogy „szelíd és alázatos szívű”, ezt tőle tanulhatjuk meg (Mt 11,29).

Legszebb ajándék az édesanyák számára a gyöngéd, megértő szeretet. Legdrágább örökség pedig, amit adhatnak gyermekeiknek, környezetüknek: a szelídség, a türelmes, kedves szó és odafordulás.

Kérjünk áldást anyák napján az édesanyákról: tudjanak úgy gazdálkodni az idővel, hogy a fontos dolgokra kellő mennyiséget fordítsanak. Kérjük Istentől, meglankadó erejük a hitük által újuljon meg, keressék az élet vizének forrását, és felüldülve adják a mai felpörgött nemzedéknek a gyöngéd szeretetet, a szelíd szót. Akkor lesz örömteli örökség.

| SIKÓ PIROSKA |

Minket is vár

Egy éppen megözvegyült fiatalasszony sírva ült szobájában, miközben kisfia mellette játszadozott. Miután észrevette, hogy édesanyja keservesen sír, melléje lépve megölelte őt, és így szólt: „Édesanyám, hiszen te nagyon szeretsz engem.” És az anyai szív megvigasztalódott, ugyanis rádöbben: „fontos hivatásom van még az életben, téged úgy felnevelni, hogy édesapád áldott Istenét megismerd, és megtaláld a mennybe vezető utat, ahova ő már hazaérkezett, és ahova minket is vár.”

| B. L. |

Még tart a Jóisten

Öregmama 94. születésnapjára

Nem szeretem azokat a fotókat, amelyek el-
térnek az elfogadhatóság paramétereitől,
amelyek lényem rútabb, formátlanabb, kendő-
zetlenebb vonásait örökítik. Most, amikor öreg-
mamára emlékezek, lelki fényképet készítek. Az
ő életéből is a legszebbet, a legkedvesebbet aka-
rom kiemelni, megőrizni... azzal a bátorsággal,
hogy ez nem fog elvenni semmit a valóságból, a
dolgok hitelességéből, az őszinteségből...

Húsz éve találkoztam vele először, s nemso-
kára – első gyermekünk, az ő első dédunokája
– megszületése után öregmamának neveztük el.
Egyike azoknak a régi vágású egyszerű, fekete
ruhás falusi asszonykáknak, akik mára jóval
meghaladták korban a Biblia által is említett
70–80 esztendő. Sőt saját korabeli társait is

túlszárnyalta már. Annyira, hogy éveinek szá-
máért a 2016-os falunapi rendezvények alkalmá-
val a helyi tanács oklevéllel tüntette ki. Apró
termete, mélyen ülő sötét szemei, örökké fogla-
latos kezei tűnnek fel lelki szemeim előtt. Ele-
vensége. S időnként, ha találkozunk, és megkér-
dezzük tőle, hogy van, rendszerint így válaszol:
még tart a Jóisten. Vagy: kegyelemben vagyok.

Egyszerűség, átláthatóság, hit... ezek az ő
életének jellemzői. Nincsen benne semmi bo-
nyolultság, mesterkéeltség vagy megjátszás. Ha
most élettitka felől kérdezném, biztosan nem
tudna válaszolni nekem. Esetleg furcsának

vagy bonyolultnak találná magát a kérdést is.
Élni számára azt jelenti: kegyelemben vagyok.
Nem találkoztam ennél egyszerűbb teológiai
magyarázattal és ennél egyszerűbb élettitka-
kkal sem. Amíg az élet napokat tartogat számá-
ra, amíg két kezével dolgozhat, amíg szólhat,
láthatja szeretteit, mindez a kegyelmet jelenti
számára. Azt a valóságot, hogy maga a Jóisten
hordozza a kezében.

Ha szerelme, házassága felől kérdeznénk,
az is egyértelmű lenne a számára. Milyen egy-
szerű volt egyesek számára a szerelem. Szinte
maga a naivitás: „tata már az iskolában húzta
a hajamat”. Ez a momentum, mint a szimpátia
megélésének egy formája, vált szerelme egyik
alappillérvé, biztos forrásává. Hiszen még ma
is szívesen beszél e kellemetlenül is jóleső ér-
zésről s a lájbizsebből előkerülő zamatos kör-
tékről.

Nemcsak az életvitelében, gondolkodásá-
ban, hanem a beszédében is ilyen egyszerű volt.
Ez a titka talán annak is, hogy az évek alatt bizo-
nyos mondatai belém ivódtek. S mivel szerette
a munkát, ezt mondta: „a dolga az jó, a tétlenség,
az betegség”.

Ő volt a falu egyik szakácsa, mondanánk
ma: séfje. A lassan régmúlttá váló falusi népes
lakodalmakban az ő irányítása alatt került az
asztalokra az aranysárga, ínycsiklandozó ünne-
pi húsleves és a szaftosan puha, de ropogós sü-
tek. Ha megízlelték, rögtön elismerően csendült
fel az Ági néni neve. Otthon, a családban vég-
nélkül élvezhettük a receptet nem ismerő almás
tésztáját, fánkját-csörögjét, kórékürtösét.

Mama szívesen szótt. Mindenfélét. Ab-
roszt, konyhakendőt, törülközőket, ágytakarót,
rongyszőnyeget. Mindazt, ami fiatalágában
és aktív éveiben egy rendes parasztasszony
munkája volt. Ez volt az egyik kedvenc fogla-
latossága, s szinte rekordot döntött azzal, hogy
94 évesen is leszótt egy vég rongyszőnyeget.
Azelőtt horgolt – szakadatlanul. Sorra fonallá
bontottuk a padláson lapuló régi kötött hol-
mikát, majd a szekrényeinkből is kiselejtezve
a fölösleges vagy elnyűtt pulóvereket, és ő új
életet adott nekik. Mindenkinek készült a csa-
ládban székrelvő, kis lábtörlőcske mindenféle
színben. „Kötöttáru-iparában” olyan hatéko-
nyan termelt, hogy alig jutott idő elvászni azo-
kat. Sőt időnként bosszantó is volt, amikor az
új munkáit, az újabbnál újabb színű szettjeit
mosolyogva el kellett fogadni. Néha, amikor a

**Egyszerűség, átlátható-
ság, hit... ezek az ő éle-
tének jellemzői. Nincsen
benne semmi bonyolult-
ság, mesterkéeltség vagy
megjátszás. Ha most
élettitka felől kérdez-
ném, biztosan nem tud-
na válaszolni nekem.**

**Esetleg furcsának vagy
bonyolultnak találná
magát a kérdést is. Élni
számára azt jelenti:
kegyelemben vagyok.**

szekrényeim aljából egy rendrakás során ke-
zembe akad egy-egy belőlük, rá emlékezek. Tu-
dom, ez a színes fonalköltevény adott értelmet
utolsó éveinek.

Az élet szép – ez volt a másik kedvenc mon-
dása. Nemcsak mondta, hanem élvezte is azt.
A maga egyszerűségével. Mindig jó érzés volt
láttni, milyen szabadsággal és jóízűen majszolta
mindazt, amivel megkínáltuk, s huncut módon
úgy kilencvenévesen szinte arra is rávettük, ve-
lünk kávézzon, igya a tömény keserűt. „Ó, fiam,
nekem ez már nem való” – mondta, s némi vo-
nakodással vagy noszogatóssal tüntette el po-
harából vagy tányérjáról a felkínált újdonságot.

S hihetetlen, hogy mindig a szép dolgokra
emlékezett. Bár a korral járó szellemi leépülés
nála is mutatkozott, ahogy elkezdett mesélni fi-
atal éveiről, csak a szép dolgokról beszélt.

Az unokái számára mindig jutott „lej”. Le-
het, az özvegyasszony két filléréből, vagy a ne-
hezen összegyűjtött mórliczi hét krajcárból, de
szerette volna, hogy unokái így szeressék őt, így
emlékezzenek rá.

Amíg fizikailag megtehetette, minden vásár-
nap a templomba ment. Elővette egyszerű fekete
ruháját, s minket, fiatalokat időben megelőzve
– természetéhez illő apró kis léptekkel – igyeke-
zett Isten házába. Mindig azt mondta magáról:
„kúszikla”. Szívesen viselte e megkülönböztető
családi ragadványnevet, s töretlenül azonosul-
va ezzel nem is hagyta magát. Kilencvenhárom
évesen több hónapon át tartó fizikai legyengü-
lés után a család szerető gondoskodása révén
ismét talpra állt, s mi, tőle fizikai távolságban
levők élvezhettük, vagy időnként türelmünket
is próbára téve elhordozhattuk – amint mon-
ta mentséget keresve, „mindjárt százesztendő
vagyok” – lényét.

A digitális fényképalbumunkban róla is ör-
zünk néhány színes fotót. Életének, személyé-
nek apró kis villanásait sűrítettem e sorokba, s
ajándéknak tartom, hogy megismerhettem őt.

Gabriel García Márquez szerint az élet nem
az, amit az ember átélt, hanem az, ahogy visz-
szaemlékezik rá, amikor el akarja mesélni.
Márqueznek ez a mondata segítség lehet abban,
ahogy emlékezni érdemes: megőrizni mindazt,
ami szép, s elengedni, ami az emlékezésben is
fájdalmakat ébreszt bennünk.

Ez csoda...

(egy édesanya naplójából)

Aszerencsétlenség, amely a családomat érte, két éve történt. Falun a nagyszülőknél a fiamat
áramütés érte. Délután három óra volt. Még most is nehezemre esik erről írni, mert a gondo-
lattól is sírógörcsöt kapok, és összeszorul a szívem. Amikor bevittük a fiamat a kórházba, az orvos
ezt mondta: „a fia vagy nem éli túl a balesetet, vagy lebénul, mert megsérült az agykéreg”.

A férjemet és a nagyszülőket sokkolta ez a hír, én azonban nem vettem a szívemre. Ültem a
fiam mellett, és imádkoztam Istenhez Jézus közbenjárását kérve. Három nap után a fiam hazatért
a kórházból épen és egészségesen.

Az orvos így búcsúzott a fiamtól: „Jenő, hosszú útról tértél vissza, vigyázz magadra.” Majd
hozzám fordult, és ezt mondta: „asszonyom, ez csoda, magam is csodálkozom, hogy a fia Isten
kegyelméből túlélte az áramütést”.

| Közli: BÁNYAI LÁSZLÓ |

Elárvuló kövek – guruló szórványkavicsok

(folytatás előző lapszámunkból)

A falu egykori múltjának néma tanúja a komlói Teleki-kastély, legalábbis ami megmaradt belőle. Az épület tetőzetének nagy része beomlott. A két szint közötti mennyezet is eltűnt. A tetőgerendák a pincében kötöttek ki. Az ablakokon, ajtókon rácsok vannak ugyan, és a kapun tiltótábla áll, azonban erre már semmi szükség. A kiürített helyiségekben csak a törmelék maradt és a többméteres gaz. A falak téglái közül jókora fák nőttek ki. A vakolat nélküli homlokzatán címeres, feliratos kövek, a főbejárat kőszeglete halványan utal egykori pompájára. A kőfelirat latin és magyar nyelven tudatja az utókorral, hogy a kastélyt 1756-ban építette hadadi Wesselényi István és neje, vargyasi Daniel Polixénia, akiknek a nevével és családi címerevel találkoztunk a templomban is.

A család utódai kihaltak, így került a Teleki-ek birtokába az épület, amelyet 1951-ben államosítottak. Miután évekig a helybeliek kultúrott-honként használták, az 1989-es rendszerváltást követően a néhai tulajdonosok leszármazottai nem igényelték vissza az épületet, így ez átkerült a Beszterce-Naszód Megyei Tanács birtokába. A romos állapotba került épületet először 2015 tavaszán árverésen próbálta értékesíteni a megyei önkormányzat. Akkor a 14 szobás, mintegy 400 négyzetméter hasznos területű, kétszintes ingatlant a hozzátartozó 0,78 hektáros telekkel együtt egy szakbizottság 494 ezer lejre becsülte fel. A licit sikertelen volt. Érdeklődésemre a Beszterce-Naszód Megyei Tanács illetékes szakosztályától megtudtam: mivel nem találtak vásárlót 2016-ban, úgy döntött a megyei tanács, hogy hosszú távú bérbe adja az épületet. Nemrég jelentkezett egy érdeklődő, ezért újra napirendre tűzik az értékesítését. Ehhez szükség lesz olyan kormányrendeletre is, amely az épületet a megyei tanács magántulajdonából köztulajdonba helyezi át.

A település határában levő magaslaton álló kastély udvarán nemrég épített ortodox templom látható, amely a múlt és a jövő néma párbeszédéért farkasszemet néz a szomszédos dombtetőn levő református templommal.

Folytatjuk mezősgéi utunkat Oroszfája felé. A távolból látszik a falu református temploma. Mintha a komlói hasonmása lenne. Az okiratokban 1297-ben Oruzfaya, majd 1504-ben Oroszfayya néven említett település középkori katolikus lakói Komlódhoz tartoztak. Az 1600-as években saját templomuk volt. A hívek a későbbiekben áttértek református val-

lásra. A 19. század elejétől Erked filiája volt. Ma a mezőörményesi missziós egyházközösséghez tartozik Mezőörményes, Mezőseptér és Komlód mellett. E négy gyülekezet csupán az 1970-es évek óta alkot egy közigazgatási közösséget, hiszen régen jóval nagyobb magyar közösségek éltek e településeken – tudjuk meg az egyházi krónikákból. Az egyházközösség lélekszáma 2010-ben 55 volt, jelenleg 26-an vannak.

A templomdombra gyalog kapaszkodunk fel. Ott vár bennünket Katona János (fenti képkönnön), aki négy éve gondnok, több mint tíz éve presbiter. A templom karzata alatt egy régi, fából készült perselyt fedezünk fel tartójával együtt, rajta régi (középkori) felirat látható, amelyet azonban kopottsága miatt nem lehet kiolvasni. E környezetben az oroszfajai magyarok jelenéről, jövőjéről faggatom a kurátort, aki elárulja, felesége ortodox román. De emiatt sohasem volt baj a családban, jól egyeznek.

– Édesapám felesége is román volt, ebben a környezetben nőttem fel, ez volt a természetes. Mindenki tartja magát az ő vallásához, segítünk egymáson. Kölcsönösen eljárunk mindkét templomba. Feleségem nem igazán érti a nyelvünket, de azért csak marad valamivel. Istentisztelet után, amikor hazamegyünk a templomból, megmagyarázom neki az ige lényegét – mondja Katona János, majd kérdésemre válaszolva kifejti, az egyházi alkalmakon kívül nemigen járnak össze a magyarok. Nincs idő, a közösség pedig idős, és nem igazán teremtenek erre alkalmat.

A 26 fizető egyháztag közül sokan nem is laknak a faluban. A fiatalok mind elmentek.

Nagyobbik fia Kolozsváron végezte az egyetemet, mesterizik. Visszajönne gazdálkodni, de csak akkor, ha a helyzet úgy hozza, hogy modernebb eszközökkel lehetne megdolgozni a földet. De ez csupán távoli elképzelés. Kisfia hatodikos, Nyulason jár román osztályba, mert Oroszfáján megszűnt az iskola. Magyar oktatás nincs a környéken, legközelebb talán Szászrégenben van, de a távolság miatt nem szívesen engedik kollégiumba. Pedig volt felekezeti oktatás Oroszfáján. Ma a felekezeti iskola egykori impozáns épülete romokban áll.

– Abban az iskolában végeztem a négy elemi. 1976 volt az utolsó év, amikor 12 tanulóval összevont, 1–4. osztályos magyar csoport indult. Aztán kezdtek családostól elköltözni a faluból a magyarok, és megszűnt az oktatás. Utoljára 13 évvel ezelőtt tartottak naponta két magyar nyelvű órát, amelyre még románok is jártak. Igaz, ezért valami pénzübeli támogatás is járt. A rendszer olyan volt, hogy nem akarták megtartani a magyar oktatást, és átvitték a diákokat a román iskolába. A mi osztályunk tagjai is nyolcadik után szászrégeni, besztercei középiskolákban folytatták tanulmányaikat román nyelven – mondja a kurátor.

Szép Eduárd lelkipásztor hozzáfűzi, az egyház visszaigényelte az épületet, de még nem sikerült tisztázni a tulajdonjogot. Legutóbb 2013-ban fordultak az országos ingatlanügynökséghez a folyamat megsürgetéséért, ennek ellenére még nem született döntés a visszaszolgáltatásról. Az épület használatlan állapotba került: az egykori iskola udvarán ma szarvasmarhák legelnek. Katona János is gazdálkodik, fogadásunkra is traktorával érkezett. Búcsúzás előtt arról kérdezem, milyen jövőt jósol a közösségnek.

– Próbáljuk tartani a lépést a világgal, ahogy lehet, de ha szegény a falu, a közösség, akkor igencsak lemaradunk. Kevés remény van arra, hogy itt jelentősebb magyar közösség összegyűljön – magyarázza, miközben átveszi a faluban lakó magyaroknak szánt református kiadványokat. Legalább ez emlékeztesse őket arra, hogy lelkileg hova tartoznak – mondja, majd elköszönünk.

VAJDA GYÖRGY

(folytatása következő lapszámunkban)

Az oroszfajai templom és a romokban levő felekezeti iskola

Hólabdamódszer Kolozsvár hálószobájában

Beszélgetés Máté István szászfenesi lelkipásztorral

1. | – Tavaly felavatták az új templomot. Ez hogyan hatott a templomlátogatottságra?

– A panzióban addig 40–60 személy vett részt a különböző egyházi alkalmakon. Tavaly október elseje után legalább megduplázódott azok száma, akik részt vesznek az istentiszteleteken. Már a felavatás ünnepélyes keretek között zajlott Kató Béla püspök és Orbán Viktor miniszterelnök jelenlétében. Boldogok és egyúttal hálások vagyunk azért a támogatókért, amelyet az egyházkerülettől és az anyaországtól kaptunk, hiszen másképp nem tudtuk volna befejezni a templomépítést. Ugyanakkor köszönettel tartozunk mindenkinek, aki önzetlenül segített a különböző munkálatokban.

– Melyek voltak ezek?

– A támogatás nem minden területre terjedt ki. Több mindent nekünk kellett megoldanunk, mint például a harangvásárlás, szószéképíttetés, padok beszerzése és lefestése. A támogatás megszerzése után Kató Béla püspök egy feszes határidőt jelölt meg a tavaly október elsejei dátumban. Ez mindenkit mozgósított. Érdemes úgy élni, hogy mindig célok lebegjenek előttünk, amelyeket teljesíteni szeretnénk. Úgy érzem, csodás közösségformáló ereje volt e feladatnak.

– Óvodát is terveznek beindítani?

– Valóban szeretnénk óvodát indítani. Erre szintén kaptunk támogatást. Egy épületcserével máris elkezdődött egy tér kialakítása. Mivel azonban az egész épületegyüttes hivatalos átadása néhány objektív feltételnek a függvénye, ezért még nem tudjuk beindítani. De biztos lépésekkel haladunk egy óvoda és esetleg egy bölcsőde beindítása felé.

– Lenne-e igény minderre?

– A felmérések alapján több mint negyvenen igényelnék. Lehet, ennyi gyermeket nem is tudnánk egyszerre befogadni. Viszont erre gyülekezeti vonatkozásban is szükségünk van, hiszen szeretnénk az embereket a templom közelében tudni a legkisebbekkel kezdődően. Az

intézmény beindításával a Kolozsvárra ingázó szülőknek sietnének a segítségére.

Szászfenes félelmetes iramban fejlődik. A korábbi népszámlálási adatok szerint 22 ezer embert említettek. A polgármester szerint ma már több mint 35 ezer ember él hivatalosan a községben, ezenkívül még legalább 7–8 ezren „tengenek-lengnek” az előljáró szerint. Ez akár azt is jelentheti, hogy a magyarság száma is legalább megkétszereződött. E számok egy jelentős, fiatal közösséget sejtetnek. Gúnyolódni is szoktak néha velünk, hogy „Szászfenes Kolozsvár hálószobája”: rengetegen ugyanis reggel bemennek dolgozni a városba, és csak este érkeznek haza. A csúcsgorgalomban a két település közötti hétnyolc kilométeres utat egy óra alatt lehet csak megtenni.

Az emberek azonban itt nemcsak alszanak, hanem igyekeznek mindent megtenni a közösségért. És ezalatt értem a katolikusokat is, de a közügyek vagy a politikum terén bárkit.

– Tehát a gyülekezet is növekvőben van...

– Pontosan, csupán az idén 31-en iratkoztak be hozzánk. Persze újra kell vizsgálni a gyülekezet lélekszámát. A templomépítés elején sokan támogatták a kezdeményezést, de nem iratkoztak be az egyházközségbe. Ezért amikor számba vettük, kiderült hogy a valós létszám 430. Azóta ez folyamatosan növekszik, példa erre az év elejétől az első három hónapban beiratkozott 31 tag is. A gyülekezetépítéshez azonban munkatársakra lenne szükségünk. A presbiterek nagy része velem együtt eddig a templomépítésre koncentrált. Remélem, a következő öt évben a gyülekezet önfenntartása és megszilárdulása megvalósul. El kell ugyanis mondanom – ez is a gyülekezet életképességéhez tartozik –, hogy tavaly 157-en fizettek egyházfenntartói járulékot. Ezt azért is említem, mert a téli hónapokban például a vilányáram 4000 lejre rúgott. Tehát szükségünk van mindenkire, aki szívvel-lélekkel, de anyagiakban és közösségépítésben is a segítségünkre siet. Ritka helyzetben vagyunk, hogy gyülekezetként szinte a nulláról induljunk. E munkában viszont mindenki megtalálhatja a helyét. Remél-

Fotó: Kiss Gábor

jük, hogy a hívó szavunk a szószéki igehirdetés-től a Facebook-oldalig eléri a híveket.

– Hogyan gyarapodik a gyülekezet?

– Kétféle módon. Néha a fiatalok keresnek meg minket egy-egy alkalmi szolgálat miatt. Ilyenkor aztán átiratkoznak hozzánk. A másik pedig a hólabdamódszer: a szomszédok jelzik, hogy újak érkeztek a településre. Ilyenkor a családlátogatás alkalmával szólnak, hogy szeretnének egyháztagok lenni. Szerintem csodálatosan gyarapszik a gyülekezet. Virágvasárnap például 120-an voltunk a templomban. Magyarország kormánya millenniumi zászlót ajándékozott nekünk, mi pedig telt templommal vártuk a vendégeket.

– Milyen alkalmakra várja az egyház a híveket?

– Sokan vannak, akik városról települtek ide, de még nem iratkoztak át hozzánk. Várjuk a testvéreket, akiknek a beiratkozáshoz el kell hozniuk korábbi egyházközségükből anyakönyvi igazolásukat. Megtalálhatnak minket Facebookon vagy a 0751-220234-es telefonszámon. Jelenleg állandó irodaszolgálatunk még nincs, de előzetes megbeszélés alapján bármikor bárkivel találkozunk. A templomban minden vasárnap délelőtt 10 és délután 6 órákor van istentisztelet, szerdán este 6 órától a Dózsa úti tömbházlakásban bibliaórát, pénteken kátéórát, szombaton 11 órákor a gyermekeknek valóságórát tartunk.

– Megünneplik-e az anyák napját?

– Természetesen. Minden alkalmat megragadjunk, hogy mozgósítsuk a gyülekezetet. Közreműködünk a Hófehérke óvodával, az óvó néniel, aki a főgondnokunk felesége. Ő szokta elhozni a gyermekeket a templomba, így történt ez karácsony alkalmával is. Kiegészülve a templomba járó többi gyerekkel együtt köszöntik fel az édesanyákat anyák napján. Nyilván nem csupán ilyenkor foglalkozunk a fiatalokkal, hiszen a konfirmáltaknak nyáron kirándulást szervezünk, nyári bibliahetet. Idén különben már két csoportban zajlik a konfirmációi előkészítő: a másodévesek pünkösöd előtt tesznek fogadalmat, ők a tavalyi öt konfirmálthoz képest kétszer annyian, tízen vannak.

Tavaly október elseje után megkétszereződött azok száma, akik részt vesznek az istentiszteleten

Kiégheet egy lelkész is?

1. | És egyben a kiégés megelőzésére is szolgálnak. Mivel ismertem a teológushallgatókat, és volt némi rálátásom a lelkigondozás szakmai területére is, ez eredményezte, hogy lelkészek fordulnak ma is hozzám nehézségekkel krízishelyzetekben egyénileg vagy éppen csoportos lelkigondozás során.

mellett olyan terheket is hordoz egy lelkész, amelyek valójában mások terhei. Ezekre nem lehet felkészülni, és az elhordozásukat nem lehet megtanítani. Amikor például egy család elveszít egy kisgyermeket, és a lelkésznek támogatnia kell a családot a gyászfolyamatban, el kell temetnie a gyereket, arra senkit nem lehet felkészíteni. Abban viszont lehet támogatni őt, hogy

– Melyek azok a krízishelyzetek, amelyekkel a legtöbb lelkész szembesül? Hol vannak azok a buktatók, ahol a legtöbb elakadnak?

– Amikor egy lelkész egy gyülekezet élére kerül, a leghamarabb az egyedülléttel találkozik. Még akkor is, ha lelkész házaspárról van szó. Ugyanis ez a hivatás olyan tapasztalatokkal jár együtt, amelyeket részben meg tud osztani, részben azonban önmagában kell hordoznia. Még a házastársával vagy a kollégájával sem beszélheti meg, mert érzi, annak nem ott van a helye. Ezt a magányt nehéz elviselni. Nem lehet félretolni, nem lehet rá nem gondolni, ez beépül

Amikor egy lelkész egy gyülekezet élére kerül, a leghamarabb az egyedülléttel találkozik. Ugyanis ez a hivatás olyan tapasztalatokkal jár együtt, amelyeket részben meg tud osztani, részben azonban önmagában kell hordoznia.

a személyiségbe. Ki lehet azonban alakítani olyan öntámogató mechanizmust, ami a nehezebb helyzetekben is segít megtartani az egyensúlyt. Nagy segítség, ha valaki komoly időt szán rá, és mélységeket tud megélni Istennel való kapcsolatában, amikor az imádsága alkalmával Isten elé tudja vinni a vele történeteket. Fontos lehet a sport, a mozgás, vagy ha valaki szeret zenélni, akkor a hangszeren keresztül átdolgozza magán a nehéz tapasztalatokat. A magány

egy lelkigondozóhoz eljárjon, vagy egy körhöz csatlakozzon, ahova fordulhat. Ha a lelkész egy csoportban el tudja mondani nehéz helyzetét, és ott megértik, még ha nem is tudnak rá választ adni, de meg tudják őt tartani.

– Nem minden nehézség vezet kiégéshez. Azonban ha valaki mégis rálépett a kiégéshez vezető útra, akkor azt hogyan lehet felismerni, milyen tünetek jelzik?

– A krízisre úgy tekintek mint a lelkész életének, fejlődésének releváns részére. Éljük az életünket, a krízisek pedig lehetőséget adnak arra, hogy megálljunk, és felülről nézhessünk magunkra. Miután a krízis beszűkült tudatállapota oldódik, új erőt is meríthetünk belőle, bölcsébbé, érettebbé válhatunk általa. A krízisek az életünk természetes részei, a kérdés, hogy mit tudunk velük kezdeni. Ez azért fontos, mert a kiégés ott kezdődik, amikor valamilyen okból nem akarunk semmit sem kezdeni a krízissel. Hagyjuk, hogy sodródjunk, hogy fájjon, és nem akarunk szembenézni sem az Isten előtti helyzetünkkel, sem pedig önmagunkkal. Sokszor olyan álkegyességet is érzek e mögött, hogy „ez az én hivatásom, két végén kell égetnem a gyertyát, el kell égnem a szolgálatban.” Én ezzel nem értek egyet.

A személyiségünket is ajándékba kaptuk, ezzel kell kezdenünk valamit, éppen a hivatásunk miatt, nehogy aztán alkalmatlanná váljunk a szolgálatra, ahogyan Pál apostol fogalmaz. A kiégés észrevétlenül jön, amikor sorozatosan nem adjuk ki magunkból a bennünk rejlő feszültségeket, hanem csak gyűlnek, és közben tompítják a motivációt és a hivatástudatot. Míg nem egy idő után már másokat kezdünk el okolni. A rendszer, az egyház áldozatainak érezzük magunkat. Amikor reggel úgy ébredünk fel, hogy semmi motivációnk nincs, megkérdőjeleződik a munkánk értelme, és nem értjük, mi történik velünk. Halogatjuk a feladatokat, mert egyre reménytelenebb kihívásnak tűnnek. Emellett egyre súlyosabb fizikai tünetek is jelentkezhetnek. Korábban tápláló, erősítő kapcsolatok

Amikor úgy ébredünk, hogy semmi motivációnk nincs, megkérdőjeleződik a munkánk, és nem értjük, mi történik velünk. Halogatjuk a feladatokat, mert egyre reménytelenebbnek tűnnek.

szakadhatnak szét, az istenkapcsolat is meglazul annyira, hogy vannak lelkészek, akik hónapok vagy évek óta – „a kötelezőn kívül” – nem imádkoznak, nem olvasnak Szentírást. Bergmann úgy fogalmaz, ez „Isten csendje”. Mert úgy érezzük, Isten hallgat, nekünk pedig csak az üresség marad. Valójában azonban nem Isten az, aki hallgat, hanem mi zárjuk be saját magunkat akár a lelkészi hivatásunkba is.

– Hogyan tud a család, a gyülekezet segítségére lenni a lelkésznek, ha úgy veszi észre, hogy már a kiégés tünetei mutatkoznak rajta?

– Ez nehéz ügy. Éppen a korábban említett magány miatt, hiszen a lelkész Isten számára elkülönített ember. Sokat gondolkodom ezen, hogy a számtalan elfoglaltságunkba szinte beleroppanunk. De micsoda minőségi váltás az, amikor egy lelkész rájön, hogy ő valójában nem elfoglalt, hanem Istentől lefoglalt ember. Nem valamiféle szent profitra kell törekednünk, és a sikereinkkel hódítani, hanem ahogyan a sáfártól is az ura elsősorban a hűséget kéri számon, úgy tőlünk is. A család részéről fontos, hogy tudja, mit jelent a lelkészi életforma, mivel jár mindez. A lelkészek szempontjából pedig elengedhetetlen, hogy legyenek olyan területei az életüknek, ahol nem lelkészi szerepben vannak jelen. A családban apaként, anyaként, házastársként, gyermekként jelenjenek meg. Régi mondás, hogy a lelkész a saját családjának is lelkésze. Én ezzel csak részben tudok egyetérteni. Ugyanis sok más szerepünk is van ezenkívül, és a család épp az a hely, ahol ha a lelkész lelkészi pozícióban van, elveszíti ezt a természetes, támogató közeget, a család pedig nem kapja meg a többféle szerepből adódó, támogató jelenlétét. Emellett a gyülekezetben vagy azon kívül is lehet néhány olyan barát, akikkel nem lekipásztori kapcsolatban van: ők észreveszik, ha valami probléma van. Sokszor azonban már az egész közösség számára is nyilvánvalóvá válik a gond, ha az illető nem megy el megtartani egy-egy alkalmat, talán egyre több alkoholt fogyaszt, vagy megváltozik a viselkedése. Ebben a helyzetben az egyháznak kell valamiféle segítséget nyújtani, és a lelkészi életpályamodell kialakítása kapcsán érezzük is, hogy az utolsó utáni pillanatban vagyunk ezzel kapcsolatban. Egy olyan hivatást és személyiséget támogató védőhálóknak kell felállnia, amely a kiégés korai fázisában már tud jelzéseket küldeni a lelkész felé. Minden lelkész tartozik egy munkaközösséghez, mégis vannak, akikről évek, évtizedek óta keveset tudunk. Ezekben a helyzetekben közbe kell lépni, és segíteni kell.

| KOVÁCS BARBARA |
(megjelent a magyarországi evangélikus
Kötőszó.blog.hu portálon)

Életmódváltással az egészségért

Beszélgetés Visky Krisztina kolozsvári immunológussal

A hosszú téli hónapokat követően sok emberen a tavaszi fáradtság jelei mutatkoznak. Az immunerősítésről Visky Krisztina kolozsvári immunológus orvos nyilatkozott. Betegségből való felépüléséről tesz bizonyosságot, és rámutat arra, mindezt Istenbe vetett hittel cselekedte.

– Életedben szembe kellett nézned egy betegséggel. Akkor már orvostanhallgató voltál, vagy már el is végezted az orvost?

– Immunológus rezidens orvos voltam, és döntennem kellett, milyen kezelés mellett voksolok. Addigra már elég sok mindent elolvastam immunológia terén, mivel zavart, hogy kezeléseink, amelyeket alkalmazunk, csupán tüneti kezelések. Keresgéltem, hogyan tudnánk az okát kezelni, megszüntetni. Úgy döntöttem, hogy az olvasmányaim során kialakult elképzelés szerint kipróbálom a kezelést, amennyiben netalán nem működne, még lesz időm mást választani.

...az immunrendszert kell tehermentesíteni, mert az annyira gyönyörűen van megalkotva, hogy sok mindent meg tud oldani. A kezelés sok változtatást jelentett az életemben, ugyanakkor fontosnak tartom az állandó mozgást.

Ez azt jelentette, hogy az immunrendszert kell megerősíteni, pontosabban tehermentesíteni, mert az annyira gyönyörűen van megalkotva, hogy rengeteg mindent meg tud oldani. A kezelés sok változtatást jelentett az életemben, ugyanakkor fontosnak tartom az állandó mozgást, sportolást. A mozgást különben nemcsak

a mindennapi munkára értem, hanem a rendszeres sportolásra, én például kétszer egy héten úszni járok, s ezenkívül rengeteget gyalogolok. Rengeteget tehetünk a táplálkozásunk változtatása terén. Ami nincs a kezünkben, azt elkönyveljük, hogy azon nem tudunk segíteni. Ilyen pl. a levegő, amit beszívunk a nagyvárosokban. Viszont az egészséges táplálkozás jelentősen befolyásolja egészségünket, én például kihagytam az állati eredetű fehérjéket arra az időszakra, amikor gyógyulni szerettem volna.

– Ezt egyből el tudtad hagyni?

– Igen. Számomra ez nem volt nehéz, azért mert soha nem voltam kimondottan húsevő, viszont a tejtermékeket szerettem. Mivel motivált a gyógyulásom, nem volt gond lemondani bizonyos élelemről. Ez volt az egyik fontos lépés. Fontos megemlíteni, hogy aki kiiktatja az állati fehérjéket, ne helyettesítse azt sok lisztalapú étellel, hanem fogyasszon sok nyers gyümölcsöt, zöldséget, különböző salátákat. Ezeket akár korlátlan mennyiségben. Ha az ember változtat a táplálkozásán, akkor eleinte gyakran lesz éhes. Érdemes odafigyelni arra, hogy mindig enni kell. Lehet, az első hetekben szinte egész nap eszik az ember, de az nyers gyümölcs, zöldség legyen. Ezenkívül lehet nyers magvakat is, amelyek az éhségérzetet csillapítják. Ehetünk még egészséges, laktató zsírosabb ételeket, pl. az avokádót, kókuszvaját, ezekkel lehet helyettesíteni az állati zsiradékot. Tehát ha az ember kis időt és energiát szán arra, hogy a táplálkozás módját megváltoztassa, van lehetősége rá.

– Mennyi ideig iktattad ki étrendedből az állati fehérjéket?

– Meg lehet határozni egy időintervallumot, de én azt tapasztaltam: azáltal, hogy a szervezetem nincs leterhelve állati fehérjékkel, elkezdett

méregteleníteni. Én annyira megszerettem a folyamatot, és annyira jól érzem magam, hogy nincs szándékomban visszatérni a régi típusú táplálkozásomhoz. Azt tapasztaltam, a szervezet lassan kitakarítja mindazokat a salakokat, amelyek lerakódtak, és amelyek bizonyos betegségeket képesek előidézni. Az a szerv, ahol lerakódik, nem tud kellőképpen működni, ezért egyik probléma hozza majd a másikat.

– Miért fontos változtatni a táplálkozásunkon?

– Szervezetünk sok milliárd sejtje hét év alatt cserélődik le. Vannak olyan szövetek, ahol a sejtek gyorsabban osztódnak, tehát hamarabb újulnak meg, de általában véve az összes sejtünk hét-évente. Ma már nem vagyok ugyanaz az ember, aki évekkkel ezelőtt voltam: sejtjeim kicserélődtek. Hogyha elkezdünk egy másfajta táplálkozási módot, és a szervezet megkapja azokat az igazi, tiszta építőanyagokat, amelyekre szükségünk van, akkor életképesebb, egészségesebb sejtek jönnek létre. Tehát néhány év múlva életerős, életkedvvel bíró emberek lehetünk, én ezt már most négy és fél év után tapasztalom. Teljesen más az erőszintem, mint régebben.

– Mi segített az elhatározásban?

– Amikor megbetegedtem, feltettem a kérdést az Úr Istennek, hogy valóban ennyi volt az élet, vonalat kell húzni, és menni kell. Az volt bennem, hogyha ez így van, akkor nekem is mennem kell, de ha még van feladatom, szívesen maradok. Most amióta egészséges vagyok, újból felvetődött bennem a kérdés: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?

– Meggyógyultál, saját magad tapasztaltad az életmódváltás jótékony hatását. Így még nyugodtabban ajánlod a pácienseknek?

– Igen, és örülök annak, hogy nem csupán felületes megoldást tudok felkínálni, ami a tüneteket megoldja, hanem hosszabb távút is.

Kórházlelkészek Erdélyben

• KOLOZSVÁR

Buzogány Emese, Megyei Sürgősségi Klinika
Elérhetőség: e-mail: buzoganyemese@gmail.com,
tel.: 0740-368663

Balogh Gyöngyi, Onkológia
Elérhetőség: e-mail: gybalogh@gmail.com,
tel.: 0740-295770

Erdélyi Tünde, III-as belgyógyászat
Elérhetőség: e-mail: erdelyitunde68@yahoo.com,
tel.: 0740-202151

• MAROSVÁSÁRHELY

Korodi Csaba, Megyei Kórház
Elérhetőség: e-mail: csabakorodi62@gmail.com,
tel.: 0723-331317

Lakatos Gabriella, Megyei Kórház
Elérhetőség: e-mail: lakatos.gabriella@gmail.com,
tel.: 0746-091941

• BRASSÓ

Magyari János, Megyei Kórház
Elérhetőség: e-mail: magyariioan@yahoo.com,
tel.: 0721-564553

• SZÁSZRÉGEN

Szép Ildikó, Városi Kórház
Elérhetőség: e-mail: szep.eduard@yahoo.com,
tel.: 0726-529977

• BÁNFFYHUNYAD

Lukács Margit, Városi Kórház
Elérhetőség: e-mail: lukacsmanyyika@yahoo.com,
tel.: 0724-056691

• SEPSISZENTGYÖRGY

Orbán Edit, Megyei Kórház
Elérhetőség: e-mail: edit.orban@yahoo.ca,
tel.: 0729-807973

Jogász-szakkollégium alakul Kolozsváron

Az Erdélyi Református Egyházkerület és a Sapientia egyetem kolozsvári kara Collegium Iuridicum elnevezéssel jogász szakkollégiumot indít. Az intézmény idén ősszel kezdi meg működését bentlakást, előadótermet és kutatási lehetőségeket, szakkönyvtárat biztosítva a programban részt vevő diákoknak. A Sapientia kolozsvári kara 2010 szeptemberében indított kétnyelvű jogászképzést Kolozsváron, a Collegium Iuridicum elindításával a szak hallgatóinak képzését és fejlődését célozza meg az intézmény. A szakkollégium segít a vizsgafelkészülésben, államvizsgázásban, szakvizsga-felkészülésben; a diákok kutatási tevékenységének támogatására, szakmai és tudományos céljaik elérésének segítésére jön létre – tájékoztatta a sajtót Ballai Zoltán egyházkerületi tanácsos és Tonk Márton dékán.

A Collegium Iuridicum ingyenes kolozsvári lakhatási lehetőséget biztosít 20 olyan

Ballai Zoltán előadó-tanácsos és Tonk Márton dékán

sapientias joghallgatóknak, aki kiemelkedő szakmai teljesítményt nyújt. E célra az egyházkerület az Erzsébet utca 30. szám alatti ingatlanát az egyetem rendelkezésére bocsátja. A szakkollégium azonban nemcsak a bentlakó szakkollégistáknak nyújt szolgáltatásokat, hiszen az oktatási intézmény programjaiban nem bentlakó joghallgatók is részt vehetnek. A szakkollégium épülete nemcsak szálláshely: kutatókönyvtár, előadóterem, oktatói vendégszoba és közösségi helyiségek is a diákok rendelkezésére állnak. Az intézmény számos szakmai programot – előadásokat, képzéseket, szakmai gyakorlatokat – szervez. Mindezek között a szakkollégium kiemelt célja a tehetséges joghallgatók felkészítése a jogászszerzői pályákra (a bírói, ügyészi, ügyvédi pályákon való elhelyezkedésre).

CSAKIS idén is!

Családos tábor Kézdivásárhelyen

Látván a családos programok szükségességét, és figyelembe véve azt, hogy csak Istennel lehet boldog, békés az életünk, Kézdivásárhelyen idén is megszervezzük a CSAKIS családos keresztyén fesztivált.

A fesztiválon 2016 és 2017 nyarán több mint ezer érdeklődő vett részt, ahol előadások, áhítatok, koncertek és gyermekprogramok vártak a résztvevőkre. Az esemény programja megtalálható a Csakis.net oldalon. Szeretnénk arra biztatni a családokat, hogy jöjjenek el, vegyenek részt rendezvényünkön, ennek érdekében fogadják szeretettel Ruszka Sándor lelkipásztor gondolatait, ajánló sorait:

Családban élni jól! Hároméves volt a lányom, amikor megkérdezte dédjétől: – A csibéknek ki az anyukájuk? – A kotló – felelte dédi. – És az apukájuk? – Hát a kakas – hangzott a válasz. Lányom ránézett, és így szólt: – Hozzuk ide, miért nincs itt?

Mély nyugalom vett erőt rajtam: lányomnak egészséges családképe van, tudja, hogy az apának a család mellett a helye.

Nemrég megölelt a hatéves fiam, és azt mondta: de jó, hogy van apukám. A mai multiopcionális, fogyasztói (etető társadalom, ahogy Bagdy Emőke nevezi), individuális, globalizált és elgépiesedett világunkban egyre nehezebb a harmonikus (harmóniára törekvő) együttélés. Az élet végéről visszatekintve különösen fájdalmas, hogy mit tennének az emberek másként: 1. Bárcsak nem másokhoz – másoknak – megfelelő éltet volna, hanem belülről, mélyebbről. 2. Bárcsak ne dolgoztam volna anynyit. 3. Bárcsak többször kifejeztem volna pozitív érzéseimet! 4. Bárcsak jobban megőriztem volna kapcsolatam a barátaimmal. 5. Bárcsak jobban megengedtem volna, hogy boldog lehessenek.

Egy negyven évet haldoklókkal dolgozó nővér gyűjtötte csokorba a leggyakrabban elhangzottakat. Hat évet fiatalokkal dolgozva döbbenet tapasztaltam azok családjából származó sérülések romboló hatását. Kutakodni kezdtem a témában, körüljártam olyan kérdéseket, mint: meg kell-e házasodni? Miért bántjuk egymást? Van-e a hűségnek értelme? Mi a szeretet, és mi nem az? Hogyan lehet együtt maradni különbözőségeink ellenére? Hogyan választunk társat? Hogyan beszélünk és hogyan halljuk egymást?

Feleségemmel nyolc éve járunk különböző családos csoportokba, ahol nyolc-tíz családdal rendszeresen találkozáva olyan bibliai vagy hétköznapi témákról beszélgetünk, amelyek a családi életünket érintik. Meggyőződésem, a Biblia ilyen értelemben is kincseshánya. A mai kutatási eredményeket, tendenciákat és realitásokat követve arra jutottam, hogy tenni kell valamit családjaink lelki egészségének érdekében. Ezt a célt szolgálja a CSAKIS fesztivál Kézdivásárhelyen, ahol védett közegben, áhítatok, előadások, családos játékok, vetélkedők keretében erősödhetünk meg abban, hogy családban élni jó.

Felhívás

A Tordaszentlászlói Thamó Gyula Közművelődési Egyesület ebben az évben is megszervezi a hagyományos, immár

XXIX. Szent László-napi kórustalálkozót

Az eseményre június 30-án kerül sor Tordaszentlászlón a művelődési házban. Az írásos jelentkezést május 25-ig várjuk a következő címre: Szőke Zoltán programvezető, RO 407505 Sávadisla – Tordaszentlászló, Szőlő utca 144. sz. Jud. Cluj – Kolozs megye, telefon: +4 0264 374 120, e-mail: szoke.erszok@gmail.com.

Akik egy vagy több napot szeretnének itt tölteni, a faluturizmus keretében fizetővendégként tudjuk fogadni a következő e-mail címen: boldizsarzeyk@yahoo.com vagy a +4 0264 374 001-es telefonszámon.

A jelentkezési lapon, kérjük pontosan közölni a kórus teljes nevét, nemét, címét, létszámát, a kórusművek címét és szerzőjét, a karvezető nevét, s akik először vesznek részt a találkozón, jelentkezési lapjukhoz csatolják kórusuk összefoglaló, rövid történetét is archívumunk számára.

A közös éneklésre kijelölt kórusművek:

Kodály Zoltán: *A Magyarokhoz*

Bárdos Lajos: *Erkel szöze*

A kórusműveket a templomkertben Szent László szobra körül énekelik közösen a kórusok. Felkérjük a találkozóra benevező kórusokat, hogy műsoruk ne haladjon meg a 10-12 perccel! Lehetőség szerint minden kórus műsora tartalmazzon legalább egy Kodály-művet. A hangverseny után közös ebédre, majd a karvezetők megbeszélésére kerül sor. Kedves dalostestvérek! Jeligenk továbbra is:

NYELVÉBEN ÉS SZOKÁSAIBAN ÉL,
DALAIBAN ÉS MŰVÉSZETÉBEN ÉREZ A NEMZET!

Az elválás fájdalmával tudatjuk, hogy

özv. Veress Sándor

nyugalmozott református lelkipásztor

február 2-án, életének 79. évében csendesen elhunyt. A bethlenszentmiklósi gyülekezetet 38 éven keresztül tanítványi buzgósággal szolgálta annak lelki és anyagi gyarapodásáért. Temetésére február 25-én került sor Kisborosnyóban. Nyugalma legyen csendes!

ÜZENET

ISSN 1223-8848

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár, Eötvös utca (str. Constanța) 1-3. sz.

Telefon: 0731-019404 • Drótposta: uzenet@reformatus.ro

http://www.reformatus.ro/uzenet.html • Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza. • A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Tipográfia: IDEA PLUS

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában • Felelős vezető: Dávid Zoltán

